

Верници који Божић славе по јулијанском календару данас обележавају Бадњи дан, који је и последњи дан божићног поста, којим се верници припремају за прославу најрадоснијег празника рођења Исуса Христа.

Бадњи дан име је добио по бадњаку који се на тај дан сече и пали.

Већ у рану зору, пуцањем из пушака и прангија, објављује се одлазак у шуму по бадњак, који секу искључиво мушкарци, најчешће домаћин и најстарији син, у рано јутро, пре изласка сунца.

Зависно од крајева, бирани су различити бадњаџи. У источној Србији биран је цер, на западу, зависно од краја, су то храст или буква, док се у смедеревским селима не сече дрво за бадњаџ, већ грана храста.

Пред вече домаћин уноси бадњаџ и сламу у кућу, а домаћица отвара и обраћајући се бадњаџу говори: „Добро вече бадњаџе!“.

Домаћин ступајући десном ногом преко прага уноси бадњаџ у кућу и поздравља укућане, док га домаћица дочекује сипајући по њему жито из сита.

По уношењу бадњаџа, домаћин или домаћица, уноси сламу и разноси је по целој кући, а посебно на место где ће бити постављена вечера.

На трећи дан Божића, на празник Светог Стефана, ова слама се по обичају носи у обор, шталу или амбар, а њоме су и обавијали воћке да би боље родиле.

Посипање житом на Бадњи дан и Божић симболизује жито које је Мајка Божја, када јој се родио син, бацала стоки која је била у штали да стока не би гризла сламу на којој је Христ лежао.

Слама у дому се тумачи као сећање на то да се Исус Христ родио на слами, у Витлејемској пећини.

(Фонет, Н1)